

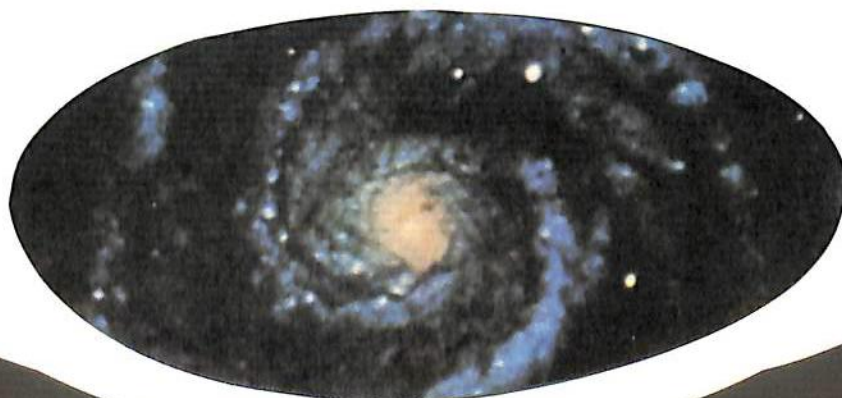

THAI PANORAMA

by

Rama IX Art Museum Foundation

Artis in the RISING STARS PROJECT 1

B-CAT-1-0091

STU-0006-02-2544

Rama IX Art Museum Foundation

THAI PANORAMA

นิทรรศการผลงานศิลปกรรมโดย กลุ่มนักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตรกรรม
ในโครงการ RISING STARS PROJECT ครั้งที่ 1 ของภาควิชาจิตรกรรม
คณะจิตรกรรมประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วันที่ 12-27 กุมภาพันธ์ 2544 ทุกวันอังคาร-อาทิตย์ เวลา 9.00-16.30 น.
ณ หอศิลป์ คณะจิตรกรรมประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Art Exhibition by The Group of Graduate Students of Department of Painting
Silpakorn University

The First of RISING STARS PROJECT

12-27 February 2544

9.00a.m.-16.30p.m. Tuesday-Sunday

at Art Gallery of the Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts , Silpakorn University

โครงการดาวรุ่งสู่เส้นทางศิลปะ

เมื่อราวๆ 20 ปีที่แล้ว ตอนที่เข้าเรียนระดับปริญญาโทที่คณะจิตรกรรมฯ ยังจำได้ว่า แต่ละภาควิชาหรือนักศึกษาเรียนต่อไม่ถนัดปี แต่แต่ละปีส่วนมากผู้ที่สอบเรียนต่อมักจะเป็นรุ่นที่เรียนจบไปนานแล้ว และส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีอาชีพเป็น ครู อาจารย์ มาสอบเรียนต่อกันทั้งนั้น หานักศึกษาที่เรียนจบปริญญาตรีแล้วเรียนต่อเลยได้น้อยมาก อาจเป็นด้วยเหตุผลหลายๆ ประการ เช่น ให้โอกาสกับผู้ที่เป็นครู อาจารย์ได้เรียนต่อเพิ่มวุฒิการศึกษา หรือไม่ก็นักศึกษาที่เรียนจบปริญญาตรีแล้ว ต้องเว้นวรรคหนึ่งปีเรียกว่าไปหาประสบการณ์ก่อน แล้วค่อยกลับมาสอบเรียนต่อในปีถัดไป การสอบแต่ละปีก็มีผู้สมัครสอบไม่มากนัก การแข่งขันจึงไม่ค่อยมีผล อีกประการหนึ่งก็คือ คณะวิชาทางศิลปะ ในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ยังมีไม่มากนัก เลยไม่ค่อยมีใครแปลกหน้ามาสมัครสอบแข่งขัน

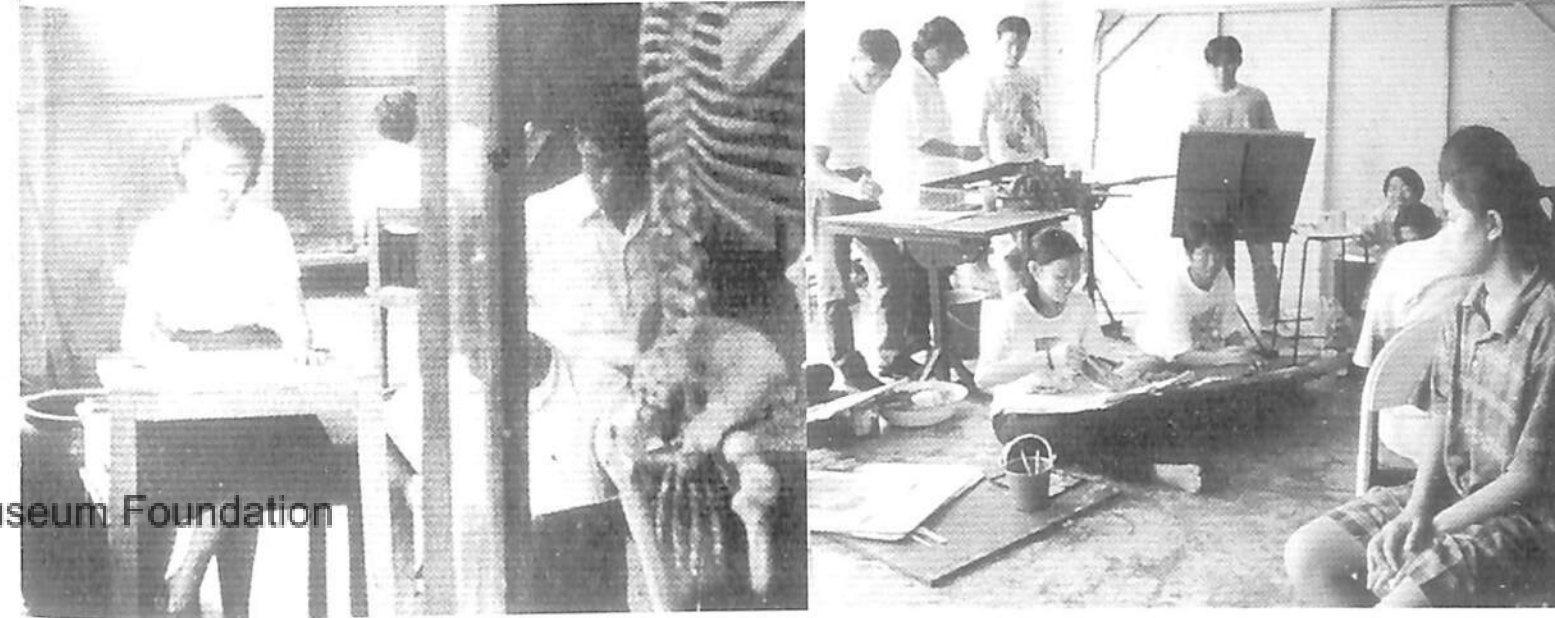
ในยุคนั้น นักศึกษาคณะจิตรกรรมเมื่อจบปริญญาตรีไม่ว่าในสาขาใดก็ตามเมื่อเรียนจบแล้วไม่ยากในการหางานทำ บริษัทโฆษณาถ้าอยากได้ โรงเรียนต่างๆก็ต้องการ รวมไปถึงธนาคารต่างๆ ก็มีฝ่ายศิลป์ที่ขึ้นตรงกับนักศึกษาคณะจิตรกรรม ในยุคนั้นอาชีพเหล่านี้ถือว่าดี เป็นที่สนใจกันมากเพราะมีงานหลายอย่าง เช่น จัดหน้าหนังสือ ถ่ายภาพ ฝ่ายศิลป์ รวมทั้งเขียนเรื่องบ้างก็มี และก็มี อดีตนักศึกษาคณะจิตรกรรมเข้าไปอยู่ด้วยในทุกๆแขนง เมื่อเป็นเช่นนี้ การเรียนต่อในระดับปริญญาโท จึงดูไม่ค่อยเป็นที่สนใจมากนัก เพราะแต่ละคนสามารถหาอาชีพที่ตนชอบได้ แทบทั้งนั้น จะมีผู้สนใจเรียนต่อก็แค่บรรดาครู อาจารย์ อย่างที่กล่าวมานั้นแหละ การเรียนในยุคนั้น นักศึกษาปริญญาโทเป็นผู้ใหญ่มากๆ เมื่อต้องย้อนกลับมาเดินในมหาวิทยาลัยอีกครั้ง พื้นที่ทำงานเฉพาะนักศึกษาปริญญาโทยังไม่มี ต้องทำงานอยู่ในห้องเดียวกับเด็กๆปริญญาตรีใหม่ๆก็ดูเขินๆเพราะไม่ได้ทำงานจริงจังมาหลายปี เมื่อมาทำงานกับเด็กก็เลยดูแปลกๆไป ห้องเรียนสมัยก่อนก็ต้องรอคิวเรียน เพราะมีไม่มาก ใช้ห้องประชุมบ้าง ห้องทำงานบ้างรวมทั้งบางครั้งก็ต้องไปเรียนที่บ้านอาจารย์ ต้องไปเรียนที่ห้องทำงานอาจารย์ หรือไม่ก็ตามโรงแรมเพราะอาจารย์ท่านนั้นทำงานประจำอยู่ที่โรงแรม นักศึกษาปริญญาโทสมัยนั้นต้องดูแลรับผิดชอบตัวเองมากเดินเรียนทำงานของตนเองและยังต้องทำงานอาชีพไปพร้อมๆกัน

กระบวนวิชาในยุคนั้นหลายๆวิชา เป็นวิชาที่ค่อนข้างใหม่ สำหรับนักศึกษาศิลปะ เช่น ระเบียบการจัดระเบียบงานศิลป์ การขึ้นตอนการทำงาน สอนให้รู้จักขั้นตอนการวิเคราะห์ และค้นคว้า เราไม่คุ้นเคยกับระบบมาก่อน ใหม่ๆก็ดูสับสน และรู้สึกเหมือนยาก และไม่เข้าใจว่าเรียนทำไม แต่เมื่อเวลาผ่านไปวิชาเหล่านี้ก็กลับทำให้เราเข้าใจได้ว่า การทำงานอย่างมีระบบ ทำให้งานของเราได้ผลขึ้นอย่างมาก และมีประสิทธิภาพ ประหยัดเวลาด้วย สิ่งเหล่านี้เมื่อเข้ามาผนวกอยู่กับการทำงานศิลปะแล้วไม่รู้สึกละเลยแตกต่างกลับให้ประโยชน์ เต็มที่ในการค้นคว้าหาข้อมูล วิชาเหล่านี้ทำให้เราทำงานอย่างมีแนวทาง

เมื่อนักศึกษาเข้าชั้นเรียนในยุคนั้น ทุกคนคร่ำครวญและไม่อยากตกหล่นจากข้อมูลทางการวิจารณ์เนื้อหาที่อาจารย์ให้ไม่จำเป็นไม่พลาดเข้าห้องเรียนแน่นอน ทุกคนรู้สึกเวลาที่มีค่ามาก ยิ่งนานวันจะทำให้ล้าหลังได้ เพราะฉะนั้นเมื่อมีโอกาสจึงรีบทำได้ดีที่สุด การตรวจงาน วัสดุ เป็นเหมือนสิ่งสำคัญที่สุดเป็นคำพิพากษา ในแต่ละครั้งไม่มีใครยอมต่อผลการตัดสิน โดยมิได้แสดงฝีมืออย่างสุดความสามารถ เพราะนั่นคือก้าวที่ก้าวต่อไปอย่างมั่นคงและมั่นใจ

ในปัจจุบัน เวลาผ่านไปราว 20 ปี การศึกษาระดับปริญญาโท มีความสำคัญมากขึ้น นักศึกษาเมื่อจบระดับปริญญาตรีก็คิดจะเรียนต่อทันที อะไรคือความเปลี่ยนแปลง ที่ทำให้นักศึกษาสนใจเรียนต่อระดับปริญญาโทมากขึ้น น่าจะมาจากระดับลำนิยมของวุฒิการศึกษาที่เปลี่ยนไป ปริญญาตรีไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพ การแข่งขันในการทำงานมีสูงขึ้น ผู้มีความสามารถสูงสุดเท่านั้นถึงจะได้งานทำ อีกประการหนึ่งดูเหมือนจะเป็นคำตอบอยู่มากก็คือ อยากทำงานอย่างต่อเนื่อง เพราะถ้าเรียนอยู่ก็หมายความว่า ยังได้ทำงานศิลปะอยู่ตลอดเวลา มีผู้คอยดูแล วิจารณ์ และให้คำแนะนำ จึงอยากที่จะเรียนต่อ เสริมธุรกิจของประเทศยังไม่ฟื้นตัวจากการทรุดตัวโดยการกระทำของบุคคลไม่ถนัดทำให้แผนการเป้าหมายของหลายๆคนเปลี่ยนไป มีคนหางานทำไม่ได้จำนวนมาก มีคนหลายคนเลิखงานแผนสายหรือจบปริญญาตรีแล้วผู้ปกครองจะพาไปเรียนต่อเมืองนอก ก็ต้องเป็นหาที่เรียนในเมืองไทยแทนที่เพราะเงินทองไม่คล่องตัวเหมือนเดิมอีกแล้ว เลยทำให้หลายๆคนอยากเรียนต่อปริญญาโทกันทั้งนั้น การแข่งขันเพื่อให้ได้เรียนต่อจึงมีสูงขึ้นรวมทั้งในยุคนี้นักศึกษาศาสนานับถือศาสนาทางศิลปะเช่นกันเมื่อทุกคนจบปริญญาตรีก็อยากเรียนต่อกันแทบทั้งนั้น แต่รายวิชาที่มีความจำกัดเรื่องพื้นที่ ถึงแม้ว่าจะดีกว่าเมื่อ 20 ปีที่แล้วมาก แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะการทำงานของนักศึกษาเปลี่ยนไปจากเดิม ที่แต่ละคนมีอาชีพยังเขียนรูป คนละตัวก็ทำงานได้แล้ว รูปแบบของงานศิลปะเปลี่ยนไป วิถีคิดเปลี่ยนไป ผลงานที่ปรากฏก็ต่างจากเมื่อก่อนมาก ดังนั้นจึงทำให้แต่ละคน ต้องใช้พื้นที่ทำงานมากขึ้นต้องใช้วัสดุในการทำงานมากขึ้น ทุนของการทำงานแต่ละชิ้นก็แตกต่างจากเดิมมากพอสมควร

เราจะทำอย่างไรให้การเรียนการสอนมีผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพ ผลลัพธ์ที่ดีที่มีความสามารถ ในการทำงานศิลปะได้เป็นอย่างดี ในปัจจุบันนี้เรามีห้องทำงาน ที่เป็นเฉพาะของนักศึกษาศิลปะมากขึ้น มีพื้นที่มากขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่เพียงพอ แต่ก็ดีกว่าแต่ก่อนมาก เรามีอาจารย์ผู้สอนดูแลนักศึกษามากขึ้น มีความหลากหลายประสบการณ์ของผู้สอน รวมทั้งเพิ่มเติมจากการเชิญผู้มีความรู้ ความสามารถมาให้ความรู้เป็นครั้งคราว เรื่องราวภายนอกก็แตกต่างออกไป หอศิลป์ ห้องแสดงภาพ มีมากมาย ให้ได้ศึกษา ดูเป็นโอกาสที่ดีกว่าสำหรับนักศึกษาในปัจจุบัน เสียเหลือเกิน ที่จะคัดดวงความรู้ สะสมประสบการณ์ของตนเองให้ได้มากเท่าที่ตนเองต้องการ รวมทั้งยังมีสนามให้ได้ประลอง ความสามารถของตนเองอีกมากมาย เหล่านี้เป็นโอกาสที่นักศึกษาศิลปะในยุคนั้นไม่มี ถึงมีก็น้อยมาก เราเลยไม่สามารถเปรียบเทียบความรู้ที่นักศึกษาศิลปะในยุคนั้นได้จากอาจารย์ กับนักศึกษาศิลปะในปัจจุบันนี้ได้รับว่าอย่างไรกันดีกว่ากัน เป็นจำนวนตัวเลขหรือสถิติ แต่เราสามารถมองเห็นโอกาสของนักศึกษาศิลปะในปัจจุบันที่มีมากกว่า น่าเสียดายถ้าหากว่าเราจะไม่รู้จักที่คัดดวงสิ่งเหล่านั้น

โครงการคัดสรรนักศึกษาที่มีความสามารถ เพื่อนำผลงานออกสู่สาธารณะนั้น น่าจะเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ที่จะช่วยกระตุ้นเตือนนักศึกษาให้สนใจในโอกาสที่ตนมี และใช้โอกาสนั้นอย่างคุ้มค่า ภาควิชาจิตรกรรมหวังว่า โครงการนี้ จะทำให้นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท จะลุกขึ้นมาสร้างงานของตนเอง อย่างมีคุณภาพ เพิ่มความสามารถ เพราะมีแนวทางในการให้โอกาสแก่นักศึกษาเพิ่มขึ้นอีก ทางหนึ่งแล้ว และโครงการนี้ จะให้โอกาสกับทุกคนที่กำลังศึกษาอยู่ เพียงแต่นักศึกษาจะมองเห็นคุณค่าเหล่านั้นหรือไม่

อัมฤทธิ ชูสุวรรณ

โครงการ ศิลปกรรมนำร่องของภาควิชาจิตรกรรม

ในโครงการ “ดาวรุ่งสู่เส้นทางศิลปะ” ครั้งที่ 1

แนวความคิด

ในปัจจุบันการสร้างสรรค์ทางศิลปะได้มีรูปแบบที่หลากหลายกว้างไกล และเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับกระแสต่างๆ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความเคลื่อนไหวอย่างฉับไวในกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก การรับรู้ การสื่อสาร อย่างฉับไว ทำให้รู้สึกโลกแคบอย่างที่เคยกล่าวกันอยู่ การเรียนรู้รูปแบบใหม่ๆ ทางศิลปะ การทดลองอย่างท้าทายของเนื้อหาในทางศิลปะ ได้เกิดขึ้นอย่างเสมอ เมื่อศิลปะเดินทางมาถึงจุดนี้ก็เป็นที่ยกต่อการสร้างขอบเขตในแนวทางของการสร้างสรรค์ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างสามารถนำมาเป็นเนื้อหาหรือขบวนการทางศิลปะได้ การศึกษาศิลปะ เป็นสนามที่ใช้สิ่งใดก็ได้ทดลอง และเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน การพยายามหาแนวทาง ทดลองสิ่งใหม่ย่อมเป็นเรื่องที่น่าสนใจต่อผลที่เกิดขึ้น แต่ความสำคัญของการสร้างสรรค์ศิลปะ นั้นย่อมอยู่กับบริบทของศิลปะนั้นว่านำเสนออะไร ถ่ายทอดอย่างไร และนำไปสู่ผลที่เป็นที่ยอมรับอย่างไร เพราะศิลปะรูปแบบหนึ่งเมื่ออยู่ในที่ที่หนึ่งย่อมมีบริบทที่แตกต่างออกไปกับศิลปะชิ้นเดิมกับอีกสถานที่หนึ่ง ความสำคัญของศิลปะที่จะเผยแผ่ได้คือ บริบทของผู้สร้างสรรค์ว่าเขาคิดและสร้างอะไร การศึกษาดังกล่าวให้การสร้างแนวศิลปะอย่างมีคุณภาพที่อยู่ภายใต้ความรู้และความเข้าใจจากผู้สร้างไปสู่ผู้ชมอย่างเข้าใจ

วัตถุประสงค์

- 1 เพื่อเป็นการสร้างกิจกรรมของภาควิชาให้มีบทบาทตามหน้าที่ต่อระบบการศึกษาและสังคม
- 2 เพื่อเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาในภาควิชาจิตรกรรม ให้มีความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมในด้านของการศึกษา
- 3 เพื่อเป็นการยกระดับผลงานของนักศึกษาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น
- 4 เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันของนักศึกษา
- 5 เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานของนักศึกษาสู่สังคม

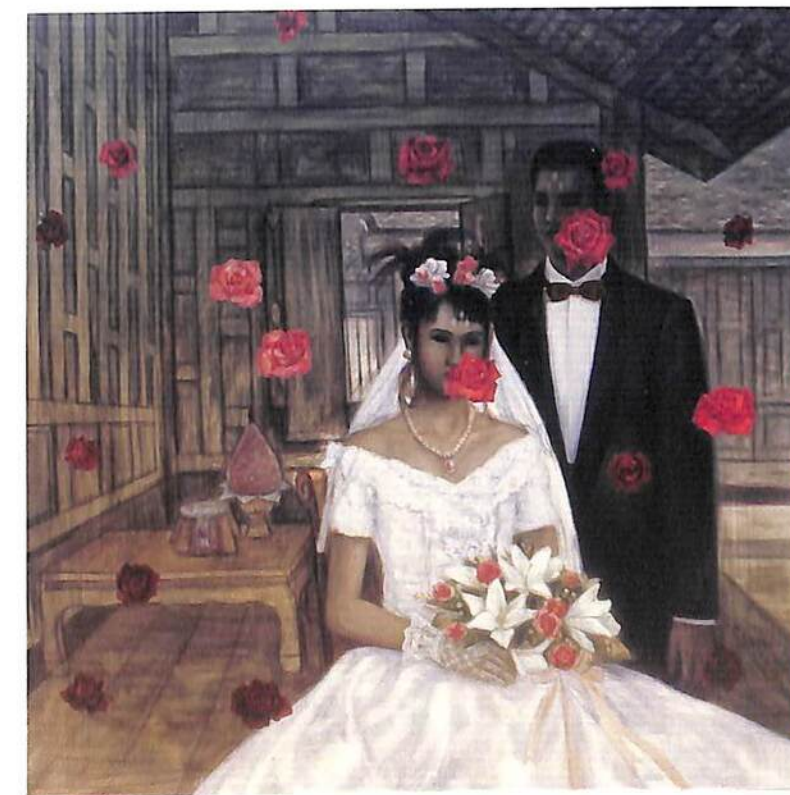
จุดมุ่งหมาย

ภาควิชาจิตรกรรมเป็นภาควิชาที่มีการเรียนการสอนวิชาศิลปะในแนวทางจิตรกรรมที่เป็นที่ยอมรับของแนวทางการศึกษาและการสร้างสรรค์ที่มีต่อสังคมมาตลอดระยะเวลา 60 ปี ในปัจจุบัน ภาควิชาจิตรกรรมมีการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทตลอดระยะเวลาดังกล่าว ภาควิชาได้ผลิตบัณฑิตและศิลปินที่มีคุณภาพอย่างสม่ำเสมอ แต่ในปัจจุบันนี้ภายใต้สภาวะด้อยทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้การทุ่มเทเพื่อการศึกษาอย่างเต็มที่ได้น้อยลงไปด้วย ภาควิชาจิตรกรรมได้พยายามหาแนวทางในการระดมความคิดความสามารถในการสร้างสรรค์ เพื่อให้นักศึกษาได้มีช่องทางในการสร้างผลงานอย่างมีคุณภาพ และเพื่อเป็นแนวทางที่จะสืบทอดปฏิบัติกันต่อไป ดังนั้นการคัดเลือกนักศึกษาจำนวนหนึ่งเพื่อเข้าร่วมในโครงการนั้น เป็นแนวทางที่จะสร้างกำลังใจและเป็นการฝึกฝนเพื่อประโยชน์แก่ตัวนักศึกษา และขยายผลสู่สังคมภายนอกในระดับหนึ่งอีกทั้งจะเป็นการกระตุ้นความสนใจและการศึกษาของนักศึกษาให้อยู่ในระดับที่เป็นมาตรฐานและมีคุณภาพตามเป้าหมายทางวิชาการ

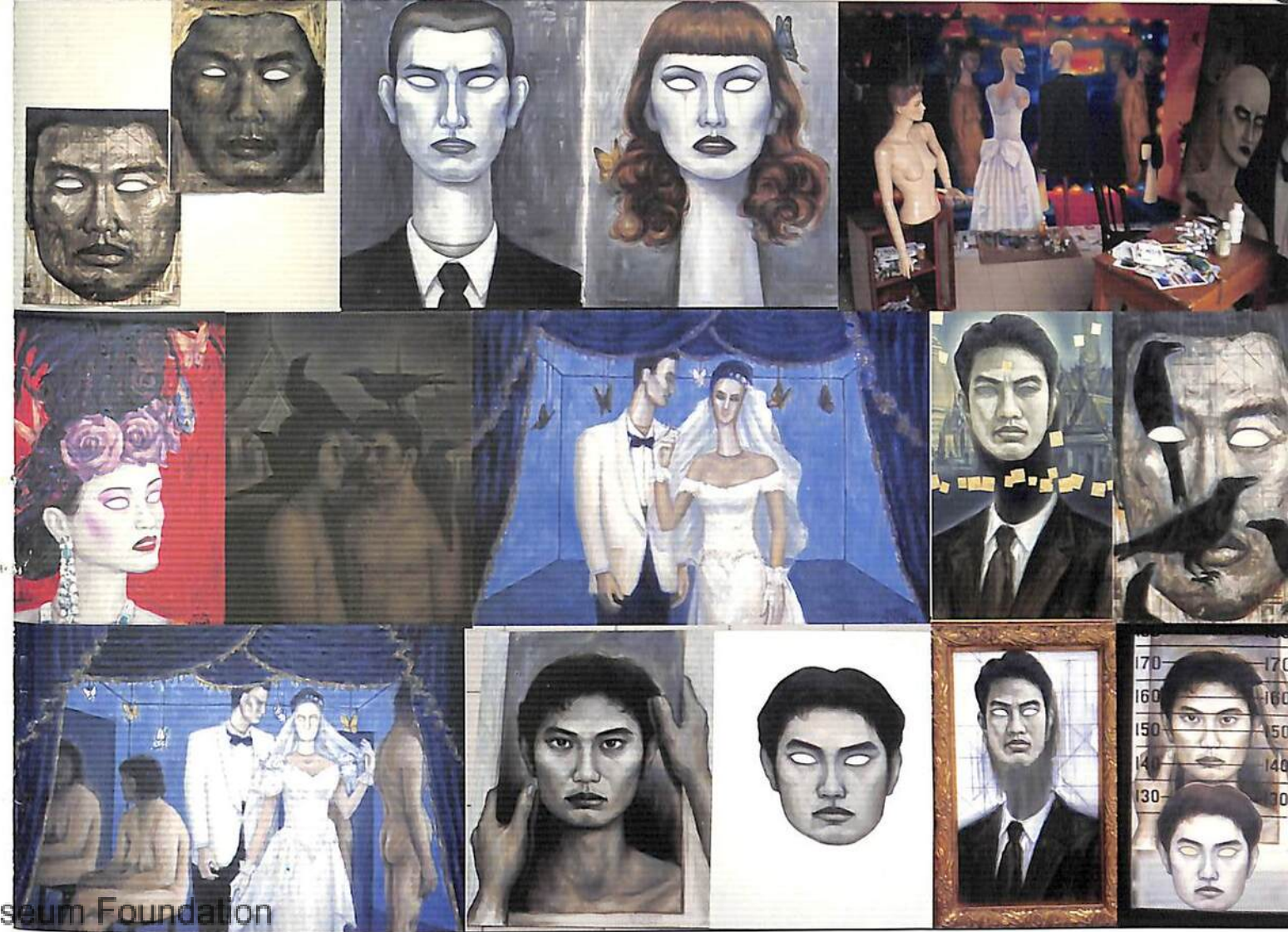
Rama IX Art Museum Foundation

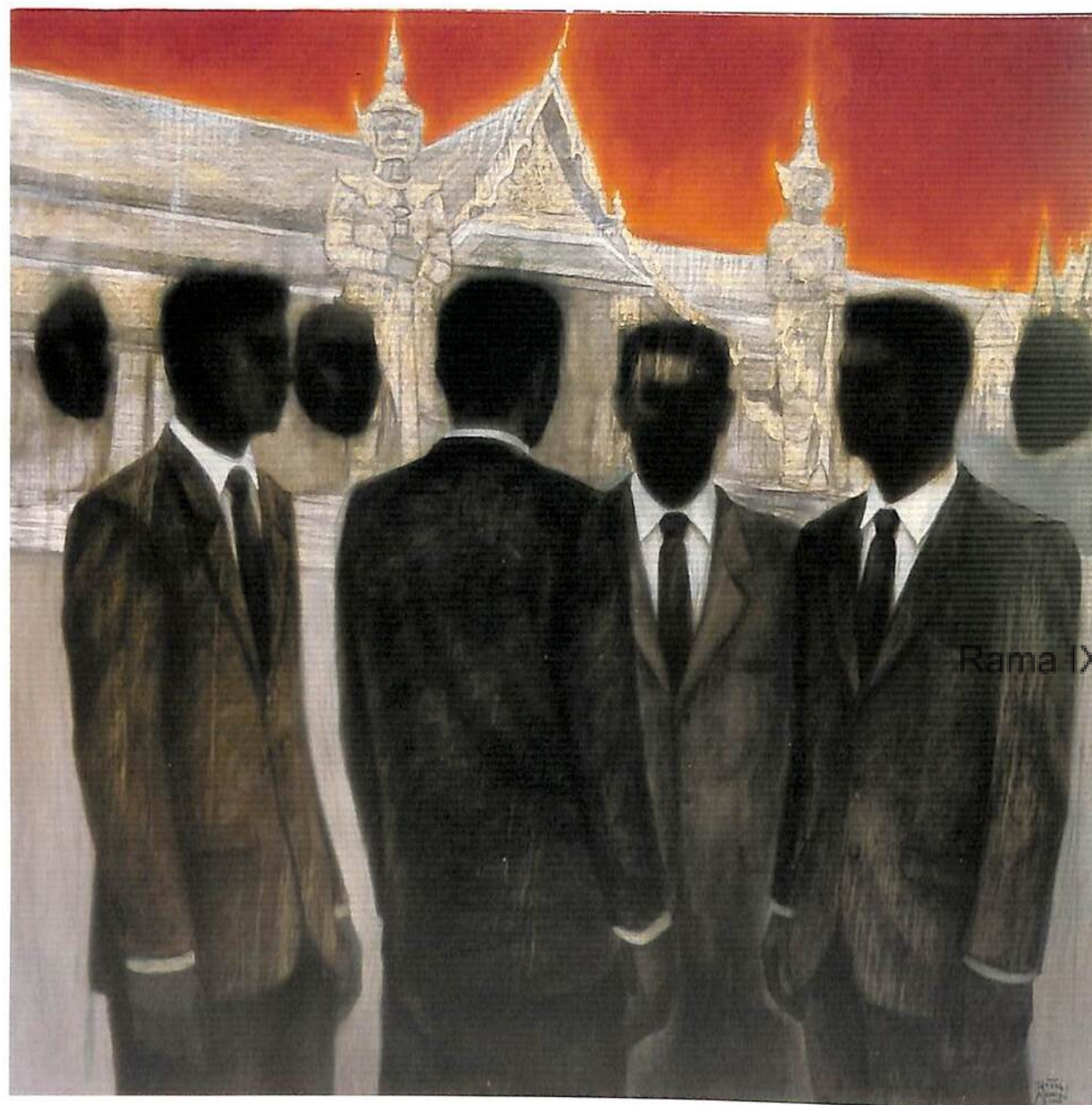
ผลงานทดลองค้นคว้าขนาดเล็ก Sketches Idea

นาวัน เบียดกลาง Nawin Biadklang

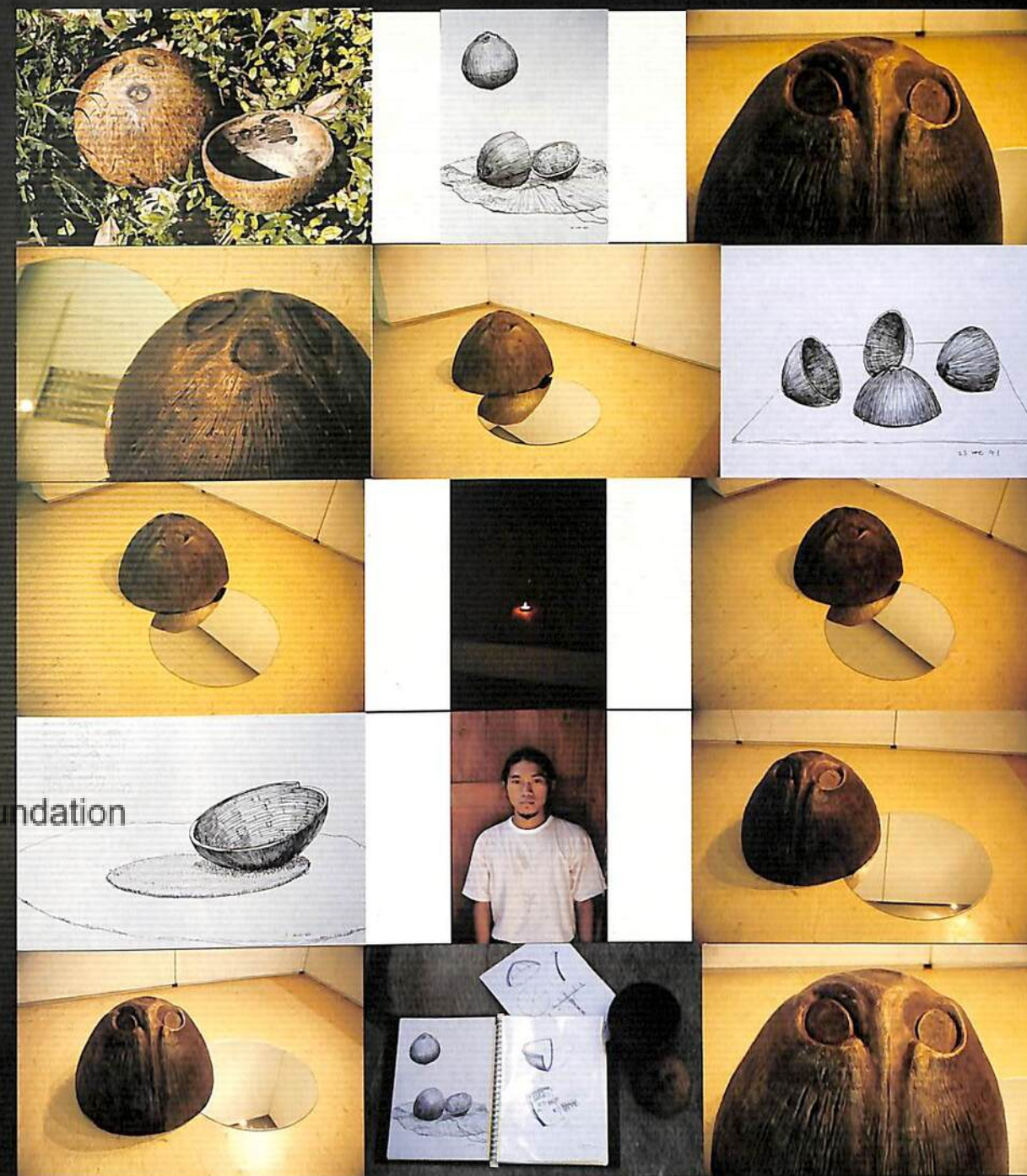

“กึ่งทองใบหยก” , Soul Mate , Oil on Canvas , 150 X 150 cm. (year 2000)

นาวิน เบียดกลาง Nawin Biadklang
 “What are your name? ”, Oil on canvas , 150 X 150 cm. (year 2000)

คงศักดิ์ กุลกลางดอน kongsak Gulglangdon
 “ปัญญาเกิดมิได้เพราะตั้งใจทึง เสิมไปเพราะไม่ได้ตั้งใจทึง เมื่อรู้ทางเจริญและทางเสื่อมของปัญญาแล้ว ควรจะหาคนโดยวิธีทางที่ปัญญาจะเจริญ”
 Indeed from concentration springs wisdom , without concentration wisdom wanes. Knowing this twofold way of loss and gain , let him so conduct himself that wisdom may grow well.
 ทุกขณะ ในธรรมบท * เสถียรพงษ์ วรรณปก

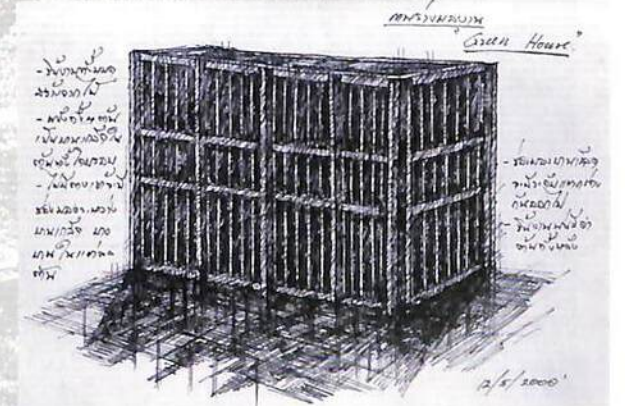
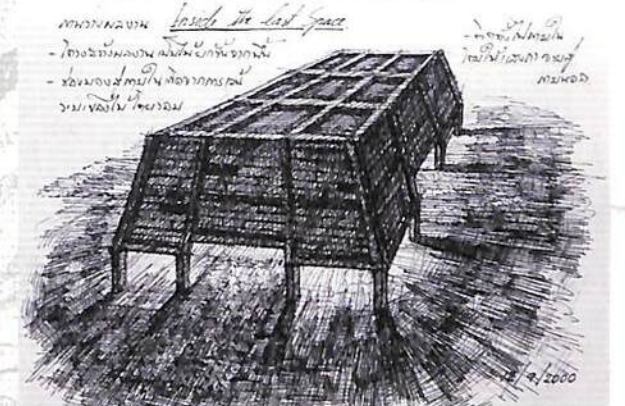
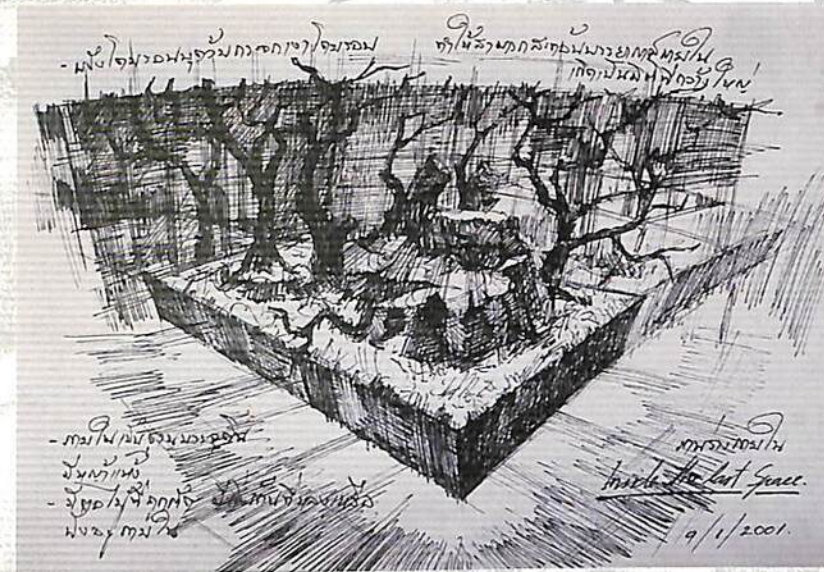

กงศักดิ์ กุลกลางดอน

“กะลา”, หล่อไฟเบอร์กลาส, กระดาษ, 90 X 150 X 60 ซม.

Kongsak Gulgangdon

“KALA”, Fibergrass, miller, 90 X 150 X 60 cm.

ทรงไชย บัวชุม Songchai Buachum

ภาพร่างต้นแบบผลงาน

Sketches Idea

Rama IX Art Museum Foundation

ทรงไชย บัวชุม Songchai Buachum

"Green Home"

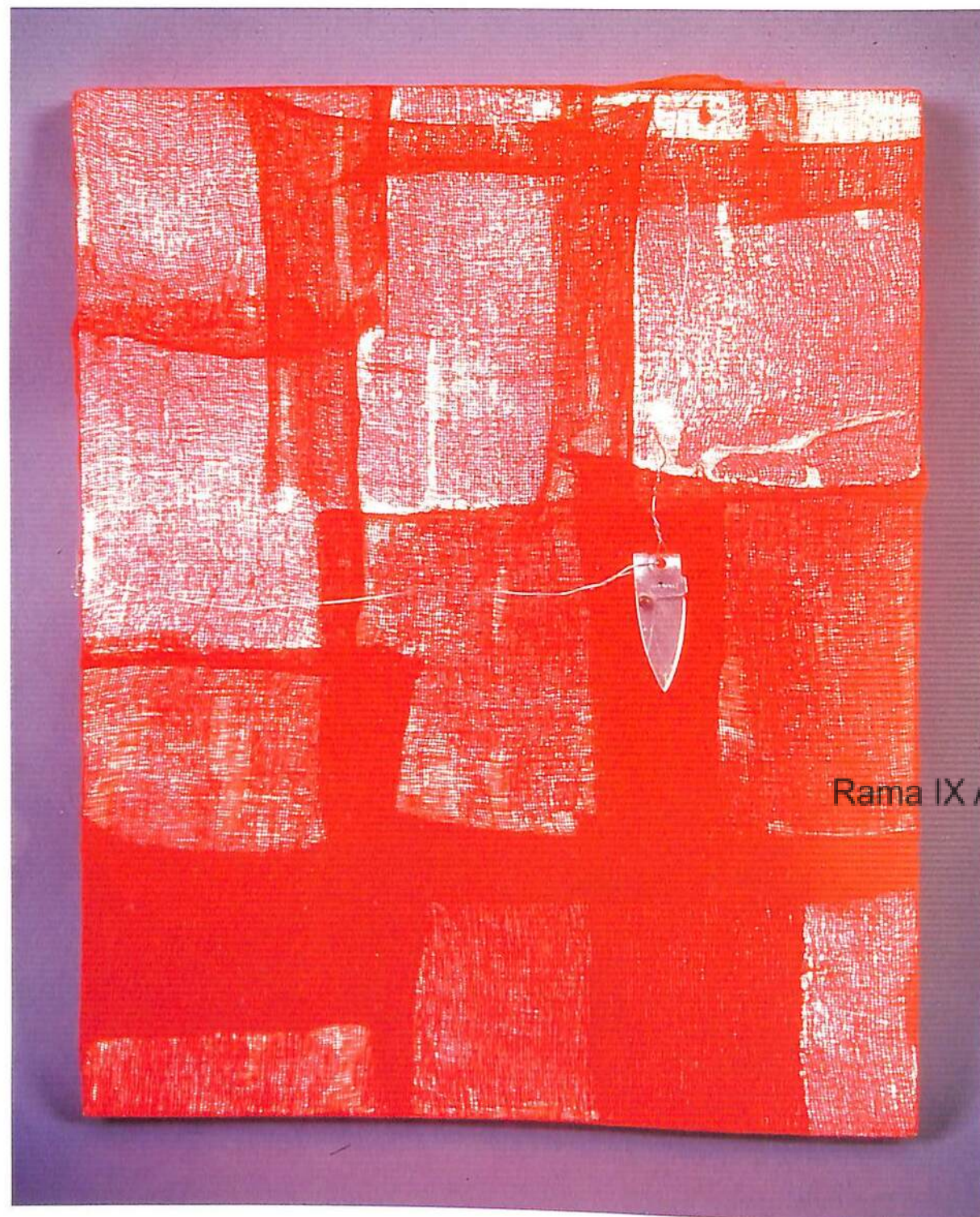
โครงสร้างไม้เปลือยติดบานเกล็ด, กระดาษ, ต้นไม้, หิน, ติดตั้งไฟ

165 X 165 X 240 ซม.

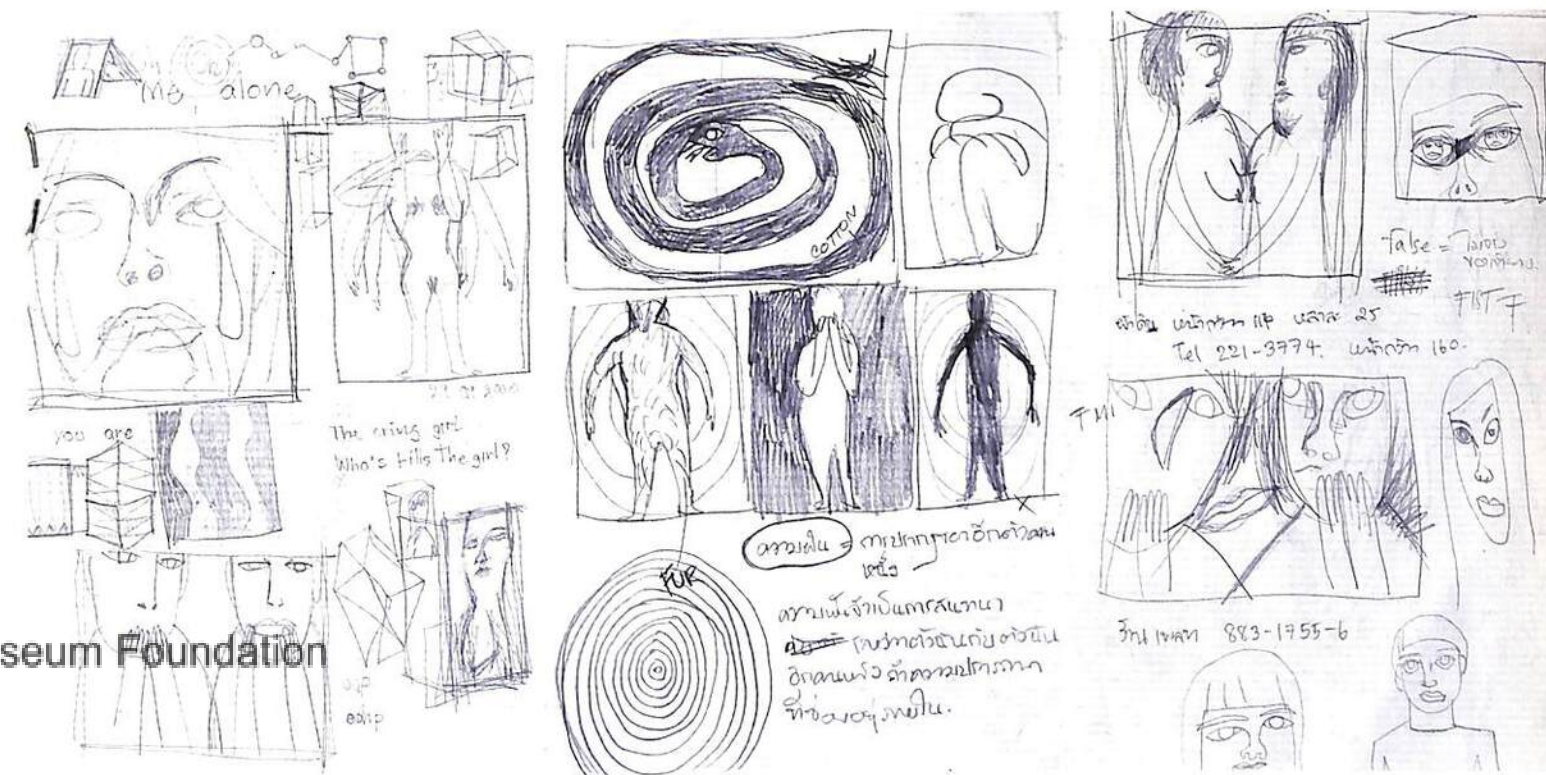
ห้ามนำเข้าปาก

ที่มาของความคิด
ม.อ. บุญมาต นันทวัน

ม.ล. บุคยมาต นันทวัน
M.L. Buciamath Nantawan
Dangercome toward
ink, gauze, blade, wire on canvas
40 X 60 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

ความฝันคือการสนทนาระหว่างฉันกับตัวฉันอื่น
ถึงความปลอดภัยของเราที่ซ่อนอยู่ภายใน
I have a word with another me about
our deep-down passion in our dream

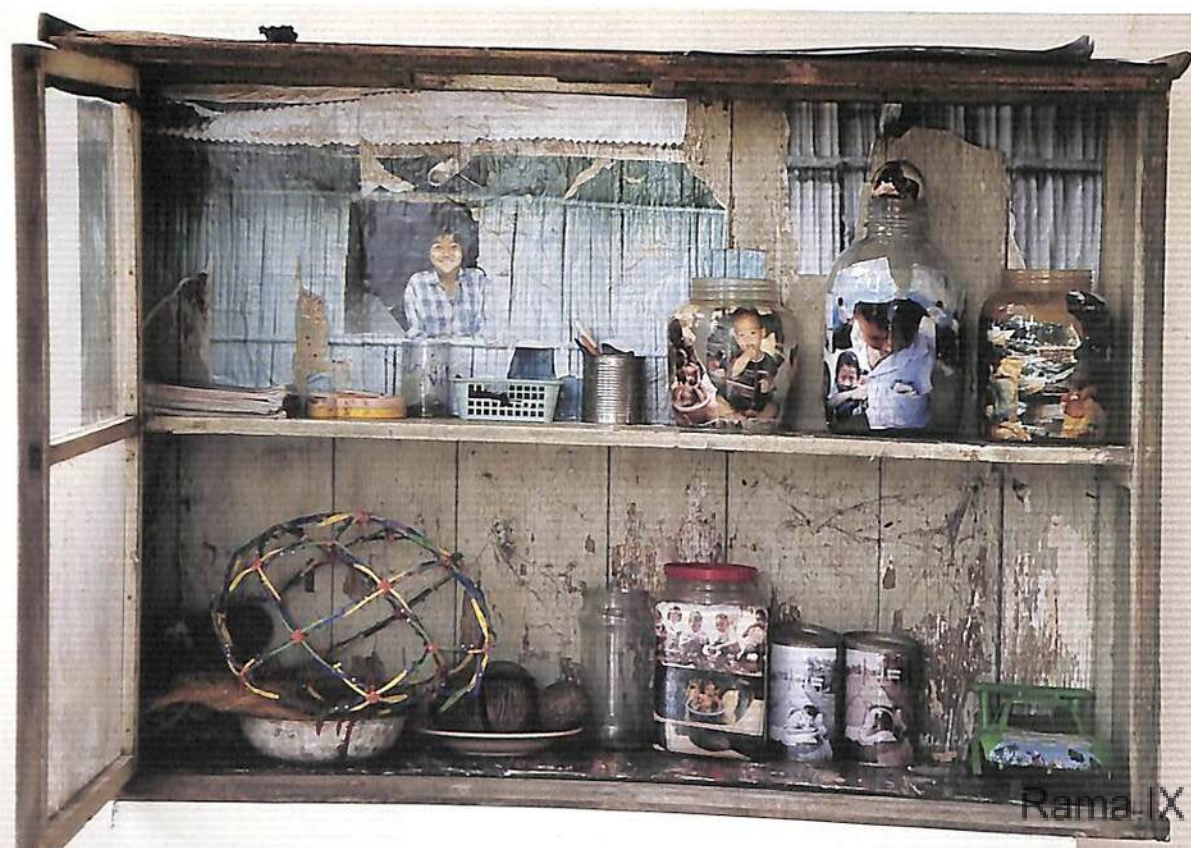
นริศรา เพียรวิมังสา
Narissara Pianvimangsa

นริศรา เพียรวิมังสา
Narissara pianvimangsa
บางส่วนจากผลงานชื่อ : การสนทนา
ระหว่างฉันกับตัวฉันอื่นในความฝันของเรา
(Me and another me in our dream)
charcoal on paper 60 X 90 cm.

นุชนาฏ ไก่กล้า Nuchanart jaiklar

นุชนาถ ใจกล้า
Nuchanart Jaiklar
" Untitle "
Photography collage
90 X 120 X 50 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

สวัสดี
sawasdee

สิ่งที่เราพบเห็นอยู่ทุกวัน มันคือความเคยชิน

ธรร รุ่งทวีชัย / SATHORN RUNGTHAWEECHAI